

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sim@sim.dk
www.sim.dk

Sagsnr.
2015 - 10111

Doknr.
311726

Dato
09-02-2016

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg har d. 9. december 2015 stillet følgende spørgsmål nr. 96 (alm. del) til social- og indenrigsministeren, som hermed besvares endeligt. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Jakob Sølvhøj (EL).

Spørgsmål nr. 96:

"Vil ministeren, i forlængelse af SOU alm. del – svar på spm. 17, give en vurdering af om det forhold, at personer, der modtager hjælp efter servicelovens § 95, ikke har ret til at medtage hjælpen til udlandet, kan udgøre en hindring for den pågældende i forhold til køb af serviceydelser (hotel, restaurant, guideture m.v.) i et andet EU land?"

Endeligt svar:

Til brug for besvarelsen har Social- og Indenrigsministeriet anmodet Justitsministeriet og Erhvervs- og Vækstministeriet om bidrag.

Erhvervs- og Vækstministeriet har den 11. januar 2016 oplyst følgende:

"Erhvervs- og Vækstministeriet kan oplyse, at lovgivning om social sikring, herunder forvaltning af sociale sikringsordninger, er undtaget fra lov om tjenesteydelser i det indre marked (nr. 384 af 25. maj 2009), jf. § 1, stk. 2, nr. 10, som implementerer servicedirektivet (2006/123).

Det er således Erhvervs- og Vækstministeriets vurdering, at lov om tjenesteydelser i det indre marked dermed ikke er den relevante lovgivningsmæssige ramme til at vurdere, hvorvidt serviceloven kan udgøre en hindring for køb af serviceydelser i et andet EU-land."

Justitsministeriet har den 19. januar 2016 oplyst følgende:

"Spørgsmålet vedrører ret til hjælp efter servicelovens § 95 og vedrører således den nationale sociale sikringsordning. Fastsættelse af en national social sikringsordning henhører under medlemsstaternes kompetence. Det følger dog af EU-Domstolens faste retspraksis, at uanset at et område henhører under medlemsstaternes kompetence, skal medlemsstaterne udøve denne kompetence under overholdelse af EU-retten. Se hertil Domstolens dom i sag C-76/05, Schwarz og Gootjes-Schwarz, præmis 69.

Som det fremgår af social- og indenrigsministerens besvarelse af spørgsmål nr. 17 (Alm.del) af 18. november 2015 fra Folketingets Social- og Indenrigsudvalg, sondres der i forordning nr. 883/04 om koordinering af de sociale sikringsordninger mellem naturalydelser og kontantydelse, således at naturalydelser skal udredes efter lovgivningen i den medlemsstat, i hvilken en person opholder sig.

Kontant tilskud til ansættelse af hjælpere til udførelse af hjemmehjælp efter

servicelovens § 95 betragtes i relation til forordningen som en naturalydelse, da tilskuddet træder i stedet for personlig og praktisk hjælp i hjemmet mv. (hjemmehjælp) efter servicelovens § 83.

Som konsekvens af EU-reglerne på området kan ydelsen således ikke eksporteres, og der er således ikke fri bevægelighed i forhold til ydelsen. EU-borgere har derfor ikke krav på ved midlertidigt ophold i udlandet at modtage kontant tilskud til ansættelse af hjælpere til udførelse af hjemmehjælp efter servicelovens § 95."

Jeg kan henholde mig til det af Erhvervs- og Vækstministeriet og Justitsministeriet oplyste.

Jeg kan supplerende oplyse, at EU-Domstolen i sin praksis har udtalt sig om samspillet mellem forordning 1408/71, som nu er afløst af forordning 883/04, og traktatens bestemmelser om fri bevægelighed. Af Domstolens dom af 12. juli 2012 i sagen Kommissionen mod Tyskland, (C-562/10) fremgår bl.a. følgende:

"57. Da artikel 48 TEUF foreskriver en samordning og ikke en harmonisering af medlemsstaternes lovgivninger på det sociale sikringsområde, kan reglerne i EUF-traktaten om den frie bevægelighed i øvrigt ikke garantere en forsikret person, at en flytning til en anden medlemsstat har neutrale virkninger bl.a. hvad angår ydelser i anledning af sygdom eller plejebenhov. Henset til de forskelle, der på dette område er mellem medlemsstaternes ordninger og lovgivninger, kan en sådan flytning alt efter det konkrete tilfælde nemlig være mere eller mindre økonomisk fordelagtig for den sikrede person (...).

58. Anvendelsen – i givet fald i henhold til bestemmelserne i forordning nr. 1408/71 – af en medlemsstats nationale retsfor skrifter, der er mindre fordelagtige hvad angår sociale sikringsydelser end retsfor skrifterne i den kompetente stat i henhold til forordningens artikel 1, litra q), under et midlertidigt ophold i denne medlemsstat, kan følgelig i princippet være forenelig med kravene i den primære EU-ret på området for personers frie bevægelighed. (...)

62. Henset til samtlige ovenstående betragtninger må det konkluderes, at Kommissionen ikke i tilstrækkeligt retligt omfang har godtgjort, at de omtvistede retsfor skrifter indebærer en hindring for den frie udveksling af tjenesteydelser."

Det er efter ministeriets opfattelse ikke i strid med traktatens bestemmelser om den frie bevægelighed, at en person, som i Danmark modtager hjælp efter servicelovens § 95, efter bestemmelserne i forordning 883/04 under et midlertidigt ophold i et andet EU-land skal benytte sig af naturalydelser, der udredes af den kompetente institution i det andet EU-land i medfør af artikel 19, stk. 1, i forordningen. Personen hindres således ikke i strid med EU-traktatretten i at tage til et andet EU-land og dér udnytte sin ret til fri bevægelighed som tjenesteydelsesmodtager som sikret ved traktatens artikel 56 TEUF.

Jeg skal i øvrigt henvise til svaret på SOU alm. del spørgsmål nr. 17, som er oversendt til Folketinget den 9. november 2015.

Med venlig hilsen
Karen Ellemann